USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. N. D.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. OAM-202/ZA-ZA11-HA10-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 3. 2018, č. j. 60 Az 68/2017 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal dne 11. 3. 2017 o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Do České republiky přicestoval v roce 2008, pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Pobyt mu byl následně zrušen, neboť byl pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. K důvodům žádosti uvedl, že ve Vietnamu nikoho nemá. Od státu mu nic nehrozí, ale v případě návratu se mu rozpadne rodina.

[2] Žalovaný o žádosti žalobce rozhodl rozhodnutím ze dne 14. 9. 2017, č. j. OAM-202/ZA-ZA11-HA10-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak, že se mezinárodní ochrana žalobci podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje a doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 8. 3. 2018, č. j. 60 Az 68/2017 – 36 (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně posoudil důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a humanitárního azylu dle § 14 téhož zákona, neboť jediným důvodem žádosti je legalizace pobytu a žalobce žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděl. Krajský soud má zároveň za nepochybné, že

trestný čin, jehož se žalobce dopustil, lze kvalifikovat jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[3] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Prostřednictvím obecných proklamací a rozsáhlých citací judikatury správních soudů stěžovatel namítá nesprávné posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Uvádí, že na území České republiky má zásadní rodinné zázemí, neboť se svou partnerkou T. B., českou občankou, očekává narození dítěte. Namítá též nesprávnou aplikaci § 15a zákona o azylu. Trestný čin, kterého se stěžovatel dopustil, neměl být posouzen jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neřešil skutečnou povahu činu a pouze paušálně argumentoval společenskou nebezpečností drogové trestné činnosti, aniž by se blíže zabýval konkrétní situací stěžovatele.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout. Poukazuje na skutečnost, že stěžovatel v průběhu řízení netvrdil žádné problémy ze strany vietnamských státních orgánů, důvodem žádosti je snaha legalizovat si pobyt. Ve vztahu k aplikaci § 15a zákona o azylu se žalovaný v napadeném rozhodnutí plně v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, zabýval povahou a závažností trestného činu stěžovatele včetně míry účasti stěžovatele na jeho spáchání.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: *O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu*

hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti. Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že krajský soud se v napadeném rozsudku odklonil od ustálené judikatury správních soudů v otázce požadované intenzity strachu z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a rovněž co do intenzity a důkazního břemene na straně žadatele ve vztahu k obavám z nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však v posuzovaném případě namítaný judikatorní odklon neshledal a nezjistil ani žádný jiný důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Ve vztahu k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu stěžovatel ve správním řízení (ani později) netvrdil, že by mu v zemi původu hrozilo jakékoliv pronásledování (tím spíše pronásledování z azylově relevantních důvodů). Ani žalovaný žádné azylově relevantní skutečnosti nezjistil a tudíž nemohl stěžovateli azyl dle tohoto ustanovení přiznat.

[8] Na udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není právní nárok, lze jej udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele, a i v takových případech je přiznání humanitárního azylu věcí správního uvážení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu lze zařadit například situaci osob zvláště těžce postižených či zvláště těžce nemocných; nebo osob přicházejících z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Stěžovatel ani zde žádné konkrétní skutečnosti netvrdil. Teprve v kasační stížnosti upozorňuje na skutečnost, že se svou partnerkou T. B., českou občankou, očekává narození dítěte. Toto tvrzení však vůbec nekoresponduje s tím, že stěžovatel v řízení před žalovaným uvedl, že žije s manželkou N. T. P. A., bulharskou občankou, s níž má dvě děti. Ani zde tedy žalovanému nelze vytknout pochybení.

[9] Žalovaný se nemohl dopustit nesprávného posouzení důvodů doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Důvody doplňkové ochrany totiž žalovaný vůbec nezkoumal, neboť dospěl k závěru, že v případě stěžovatele se uplatní vylučující klauzule dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[10] Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu*. Pojem *vážný zločin* v § 15a zákona o azylu v souvislosti s doplňkovou ochranou musí být vykládán v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k azylu připisován v režimu Úmluvy o právním postavení uprchlíků (vyhlášena pod č. 208/1993 Sb., též známá jako „Ženevská úmluva“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Je třeba, aby správní orgán vedle kvalifikace činu z hlediska terminologie vnitrostátního trestního práva, posoudil závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních

nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným činem nebo po něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, nebo ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 Azs 82/2016 – 29).

[11] V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stěžovatel byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 3. 2013, č. j. 34 T 14/2012 – 526, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. 11 To 60/2013, pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Jedná se o trestný čin úmyslný a stěžovatel jej spáchal ve velkém rozsahu. Jedná se o zvlášť závažný zločin dle trestního zákoníku a též obecně je takové jednání považováno za vážné. Závažnost je dána též dopadem a mírou devastačního účinku užívání drog na zdraví jejich konzumentů a též souvisejícím negativním dopadem na celou společnost. Žalovaný odkázal též na mezinárodní úmluvy o boji proti nedovolené výrobě drog a obchodu s nimi, přičemž Organizace spojených národů považuje tyto jevy za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a nepříznivé ovlivnění společnosti. Stěžovatel se trestné činnosti dopouštěl ve velkém rozsahu a na trestné činnosti se aktivně podílel.

[12] Nejvyšší správní soud považuje takové odůvodnění v posuzovaném případě za dostačující. Žalovaný nevycházel pouze z kvalifikace jednání dle trestního zákoníku (zvlášť závažný zločin), ale odkázal též na mezinárodní úmluvy, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele pak vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že jednání stěžovatele bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu. K tomuto posouzení Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že dle citovaných trestních rozsudků stěžovatel spolu se dvěma dalšími cizinci v pronajatém nebytovém prostoru „vařil“ pervitin, toto jejich jednání bylo přerušeno zásahem policie. Na místě byl zajištěn zásobní roztok, z nějž bylo možné vyrobit bezmála 2 kg pervitinu a dále metamfetaminová báze o hmotnosti více než 850 gramů. Jedná se o značné množství nedovolených omamných látek. Negativní účinek užívání pervitinu na zdraví a společenské vztahy uživatelů a zájmy společnosti je přitom obecně znám a není třeba jej podrobněji rozvádět.

[13] Stěžovatel žalovanému vytýká, že se blíže nezabýval jeho konkrétní situací. Neuvádí však zároveň žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily ve prospěch stěžovatele, a žalovaný by je pominul. Konkrétními okolnostmi spáchání trestného činu se přitom žalovaný zabýval.

[14] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2018

pokračování

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu